

JANNIK

Det var midnat, da Jannik låste sig ind i lejligheden på Dannebrogsgade. Uden at tænke nærmere over det tog han kandelaberne af sølv ud af vitrinen og satte dem på spisebordet. Efter at have lavet et par skiver rugbrød med leverpostej og skinke tændte han to hvide stearinlys i kandelaberne.

Duften af stearin bredte sig i stuen, mens hans spiste rugbrødsmadderne og drak det sidste af en karton æblejuice. Han smilede ved synet af lysene. Taknemligheden over, hvad storesøstrene til disse to små flammer havde udrettet i dag, var ubeskrivelig.

Syren fra æblejuicen rumsterede i hans mave. Han drak et glas mælk og mærkede maven falde lidt til ro. Lagde sig i seng uden at børste tænder. Han var simpelthen for træt til at stå op. Han måtte ligge ned i de få timer, der var, før han skulle op og på arbejde.

Hans sengetøj var gennemblødt af sved efter en time, hvor han vendte og drejede sig. Synet af bålet i skoven hjemsøgte ham. Han følte, at det alt sammen var gået for glat. Løsningerne kom bare til ham, og han var kommet afsted med meget.

Før eller siden ville nogen undre sig over, hvor fru Sørensen fra Dannebrogsgade nummer 23 var blevet af, men ingen ville savne hende. Hendes førtidspension gik ind på kontoen hver måned, og han havde som administrator af hendes konto kontakten til folk udadtil. Alle vidste jo, at fru Sørensen var gået hen og blevet mere og mere mæt af livet, efter hun mistede Uri, og med årene var hendes sociale omgangskreds blevet begrænset til Jannik.

Det ville ikke blive noget problem med hende. Og hvis nogle af hans venner pludselig kom på besøg og spurgte til Sigrid, kunne han sige, at hun var kommet på plejehjem. Længere var den ikke.

Den virkelige grund til, at Jannik ikke kunne sove, var den samme årsag, der havde fået ham til at skændes med Sigrid lørdag aften.

Mette.

Han kunne ikke få hende ud af sit hoved.

Hun troppede op i badet og trykkede sig ind mod hans krop.

Hun var til stede på passagersædet, når han kørte i Clioen, som han havde købt for at imponere hende.

Hun var gået ud af hans liv uden at sige så meget som et ord til farvel.

Folk gik ikke ud af Janniks liv.

Folk kom ind i hans liv.

Hvis nogen skulle gå, var det ham.

Han var nødt til at se Mette igen.

Han havde ikke fået hendes nummer og kendte ikke til hendes adresse, men han kunne vel finde hende i medlemsregisteret i morgen.

Efter denne indsigt lykkedes det ham at falde i søvn og restituere lidt.

Da han få timer efter stod op, spiste han et par skiver ristet toast med den sidste blåskimmelost og tog på arbejde. Der var ved at komme gang i nogle flere handler hos Marcus & Søn Entreprenørfirma. Husejere i Aalborg, Klarup, Godthåb, Gistrup og Svenstrup så åbenbart 2021 som året, hvor haverne skulle have en gedigen makeover. Jannik havde travlt med at udarbejde tilbud til de potentielle kunder og kunne først tage fra arbejde lidt over sytten.

Han kørte direkte hen til Mettes adresse, som han havde slået op i medlemsregisteret. Fuglsangvej 4 i Hasseris, Aalborg. Han ringede på og betragtede en granitfigur af en siddende elefant.

Døren åbnedes af Katrine Larsson.

”Undskyld,” sagde han og fokuserede på ikke at snuble over ordene. ”Jeg troede, at dette var Mette Larssons adresse. Men jeg må have set forkert i medlemsregistret. Eller vent ... I hedder begge Larsson. Er I -”

”Ja, det er rigtigt nok. Mette bor også her. Hun er min datter.” Katrine så ham granskende i øjnene.

De gange, Jannik havde lagt mærke til Katrine under gruppemøderne, var hun stille og holdt sig i baggrunden. Nu, hvor han for første gang så hende tæt på, var der noget ved hendes øjne, som fik ham til at rynke på panden.

”Vil du kalde på hende?”

Katrine rystede på hovedet. ”Jeg kan give hende en besked om, at du har været her.”

”Tak.”

Der var noget mere end blot nysgerrighed i Katrines brune øjne. En følelse, der bedst kunne beskrives som frygt. Var hun bange for ham?

”Nå, men jeg må også hellere gå ind og forberede aftensmaden. Farvel, Jannik.”

Hendes udtale af hans navn fik brikkerne til at lægge sig på plads i hans hukommelse.

”Er det dig, Stefanie?”

En grimasse fór igennem hendes ansigt, og hun trådte nogle skridt tilbage i entréen.

Jannik lænede hånden mod dørkarmen. ”Hey, *er* det dig?”

Hun bukkede sig forover og tog sig til munden og maven, som om hun skulle kaste op.

Han tog fat om hendes arm. ”Er du dårlig?”

Hun tog armen til sig. ”Vil du være rar at gå? Jeg skal nok sige til Mette, at du har været her.”

Jannik lod blikket glide ned over hendes skikkelse. Hvor gammel var hun? 37 som han selv?

”Stefanie, det er da dig, er det ikke?”

Hun skubbede afværgende sin arm frem for sig som for at signalere, at hendes grænse var nået, og at han skulle gå.

I stedet tog han sine sko af, gik ind i dagligstuen og satte sig i en lænestol med blommefarvet fløjlsbetræk.

Katrine – eller Stefanie – fulgte efter ham ind i stuen og satte sig med skælvende hænder i en stol skråt over for ham.

”Du bor jo godt her. Hvordan overlevede du ulykken i Höga?”

”Ulykken?” Hendes stemme lød hæs og forvirret. ”Du ... du forsøgte at dræbe mig. Det var nær lykkedes. Hvordan kan du kalde det, der skete, for en ulykke?”

Hendes ansigt var ligblegt. Jannik lagde hovedet på skrå og studerede hendes mandelformede øjne. Ligheden med Mette var slående.

”Du har farvet dit hår.”

”Ja. Det var en nødvendighed, efter du prøvede at skaffe mig bort. Det ville være farligt at blive genkendt.”

”Og nu sidder du her.”

”Nu sidder jeg her.”

En længere pause indtraf. Stefanies hænder bevægede sig hvileløst i hendes skød.

”Så Mette er din datter. Hun er 21. Faderen? Er han her?”

”Hvis du regner efter, burde svaret være indlysende.” Hun pegede på ham. ”Mettes far sidder lige der.”

En kvalme skød igennem ham.

Mette.

Hans datter.

Stefanies datter.

”Så vi ... du fik hende efter hændelsen på Höga?”

Stefanie nikkede stumt. En fure markerede sig mellem hendes øjenbryn.

”Jeg blev gravid den aften. Jeg opdagede det to måneder efter. Hun er født den tredje marts 1999. En måned for tidligt.”

”Jeg ... hvis jeg kunne gøre den aften om. Stefanie, jeg er meget ked af det.”

Hun nikkede og så på sine fødder et øjeblik, hvorpå hun så ham skarpt i øjnene. ”Mette har fortalt mig, at du flirter med hende.”

”Nå. Nej, det må hun have misforstået.”

”Stop det bullshit, Jannik.” Hendes øjne lynede.

Han lod hånden glide hen over mahognitræet på armlænet og fandt en vis beroligelse i at mærke det glatte træ. ”Jeg vidste jo ikke, at hun var min datter. Jeg beklager.”

”Du skal ikke beklage, med mindre du mener det.”

Noget i hendes stemme fik ham til at slippe masken. ”Jeg beklager, at du har kostet mig min sjælefred.”

”Lige netop.”

Han sad og gnubbede sin kind, da Stefanie pludselig ændrede ansigtsudtryk.

Hendes blik afspejlede ren rædsel.

Og så var han væk ...

Da han vendte tilbage, sad han stadig i en lænestol, men den havde ikke blommefarvet betræk eller mahognifarvede armlæn.

Stolen, han sad i, var en af lænestolene i hans sommerhus.

Stefanie lå bagbundet på sofaen.

Hun råbte ad ham. ”Slip mig fri! Slip mig fri, for helvede!”

Huden omkring hendes øjne var opsvulmet af gråd. Det, der normalt var hvidt i øjet, var rødt af hendes desperate forsøg på at komme fri af rebene.

Fra øjenkrogen kunne han skimte noget, der hang ned fra loftet.

Jannik drejede hovedet og fik øje på et reb, der var fastgjort til en af overliggerne i loftet. For enden af rebet hang en løkke.

Han gik hen til Stefanie og begyndte at løsne hendes reb omkring hænderne.

”Lad hende være!”

Han kunne høre, hvem stemmen stammede fra, før han vendte sig om og så personen.

Mette stod i døråbningen til stuen. Hun holdt en pistol i hånden og sigtede på ham.

”Hey, jeg ville bare slippe din mor fri.”

”Stil dig hen i hjørnet ved siden af kokospalmen.”

Han gjorde tøvende, som hun befalede. Hvad var der sket under hans blackout?

Mette trak en lommekniv op af jakkelommen og skar rebene om Stefanie's hænder og ankler over. Jannik tænkte over, hvad han skulle sige til dem. Men der kom ikke et entydigt godt forslag frem, og dyrebare sekunder tikkede afsted.

”Det var ikke mig, der bandt hende. Jeg havde slet ikke noget med turen herop i sommerhuset at gøre.”

”Det ved jeg.”

Jannik så med løftede bryn på Stefanie. Han lod blikket glide over på Mette, der ikke virkede overrasket over sin mors udtalelse.

”Det var Mats.”

Mette nikkede. ”Jeg så ham køre med jer i bilen, så jeg kørte efter jer. Hvor er Mats nu?”

”Han gik udenfor, lidt før du kom. Jeg tror, han gør sig klar.”

”Til hvad?”

Stefanie talte til Jannik. ”Han har planer om at dræbe dig heroppe. Jeg ville ikke lade ham gøre det. Derfor bandt han mig, så jeg ikke kunne alarmere politiet.”

Hoveddøren til sommerhuset gik op. Jannik mærkede sine årer fryse til is ved lyden af støvletrin ude fra gangen og hen mod stuen.

Han skævede til Stefanie, der holdt en finger op for munden som signal til, at han skulle være tavs.

En herre med sort og sølvsprængt hår trådte ind i stuen. Hans ansigt var hæret af vind og vejr. Skikkelsen var høj. Sejheden stod indprentet i hans træk.

Mette drejede sig mod Mats og sigtede på ham med pistolen. Mats rakte armene i vejret. Han stod sådan i nogle sekunder og kastede så blikket på Jannik.

”Gør det ondt?”

Jannik tog sig til hovedet og mærkede først nu en bule.

”Slog du mig bevidstløs?”

”Hvad havde du ellers regnet med? At jeg bare skulle nikke dig en skalle for det, du har gjort mod min Stefanie?”

”Det var et hændeligt uheld. Eller ... jeg må være ærlig og sige, at jeg ikke kan huske det hele af, hvad der skete den nat på Höga. Jeg er ked af det.”

Stefanie drejede ansigtet mod Mats. ”Hvad laver du her? Hvad har du gang i?”

Mats udstødte en brummelyd. ”Troede du, at jeg ville lade dig rejse til Danmark og konfrontere uhyrerne alene? Jeg rejste selvfølgelig efter dig. I alle disse måneder har jeg sørget for, at der ikke skete dig og Mette noget.”

”Har du også skygget Jannik, siden du ved, hvor han har sommerhus?”

Han nikkede alvorligt. ”Da jeg bandt dig, lovede jeg, at du nok skulle få det hele at vide. Men ser du, planen har lige ændret sig.”

Før Mette nåede at reagere, trak Mats en pistol frem fra et hylster under jakken. Han sigtede mod Stefanies pande.

”Giv mig din pistol, Mette, eller jeg skyder hende.”

”Det vover du ikke at gøre!”

”Vil du teste mig lige nu?”

Mette så Mats intenst i øjnene, hvorpå hun rakte ham pistolen.

Han lagde den i sin jakkelomme og rettede sin pistol mod Jannik. ”Det var slet ikke planen at dræbe dig, for det ville være for mild en straf. Du skulle have afsonet livstid for at have dræbt dine venner, Lasse og Michael, og din mor, Sigrid. De tre vigtigste personer i dit liv.”

”Var det dig, der gjorde *det*?”

Janniks stemme var skinger af raseri. Han havde troet, at deres død lå på hans egne skuldre. Og så havde det hele tiden været en anden.

Lettelsen over denne afklaring fik ham til at slippe vreden og udstøde en latter.

”Hvad er så morsomt?”

”Det var dig. Du dræbte dem.”

”Ja. Men politiet kommer til at tro noget andet, når de finder dig hængt ved siden af dit selvmordsbrev.”

Mats tog en blok og kuglepen fra sofabordet og kastede dem over i skødet på Jannik. ”Skriv efter mig: Jeg kan ikke klare skyldfølelsen over det, jeg har gjort. Undskyld. Jannik Sørensen.”

”Hvordan slog du Sigrid ihjel?”

Jannik kunne mærke sine øjne som to små sprækker af had.

”Jeg kvalte hende med en pude.”

Jannik blev kun siddende, fordi Mats holdt pistolen rettet mod ham. Hele Janniks system havde ét mål for vreden: Mats, den morder, der havde gjort det værst tænkelige mod den mest vidunderlige kvinde på jorden. Hans mor.

Pludselig begyndte Mats at tage sig til øret. En lyd, der lød som blandingen af et grin og en gråd, gled ud mellem hans læber.

”Jeg blev konfus, Jannik, da du parterede dine to venner og din mor i stedet for at anmelde deres død. Du må have været så sikker på at blive draget til ansvar for drabene, at du simpelthen gav op!”

”Du ...” Jannik prikkede sig selv i panden med sin tommelfinger. ”Du satte fælder op for mig. Var det en fornøjelse at se mig fare rundt som en vaskebjørn, der jagede sin egen skygge? Nød du det?”

Mats smilede. ”Det var det hele værd. Uanset hvad der sker fra nu af, elsker jeg bare at se dig ryge ned på det her. Skriv så den besked!”

Jannik skrev langsomt ordene på papiret.

”Godt. Og nu lader du blokken rutsche over til mig.”

Jannik tøvede. Iagttog bogstaverne på papiret. Frosset i tiden.

En lyd af politisirener lød i det samme uden for sommerhuset. Kort efter så han blå-røde blink fra patruljevogne lyse op i indkørslen.

Stemmer råbte uden for døren. ”Åbn op, det er politiet!”

Mats trak sig om bag et gardin. ”Fandens! Du, Jannik, kom over til mig.”

Mats viftede utålmodigt ad Jannik og sigtede på ham med pistolen. Jannik gik over mod ham og var nået halvvejs igennem stuen, da hoveddøren blev åbnet med et brag.

Politifolk myldrede ind i stuen. Deriblandt efterforskerne Thor og Sophie.

”Læg pistolen! Op med hænderne, hvor vi kan se dem!” råbte Sophie med sin tjenestepistol rettet mod Mats.

Mats lagde med langsomme bevægelser sin pistol i vindueskarmen og trak armene op over sit hoved.

”Han har også en pistol i jakkelommen,” sagde Mette og pegede på Matts højre side.

Han afleverede pistolen ved siden af den anden i vindueskarmen. Thor opremsede Mats rettigheder for ham, lagde ham i håndjern og gik med ham ud i en politibil.